

У Запорізькій державній інженерній академії у зв'язку з 75-ми роковинами голодомору 1932-1933 років в Україні було заплановано та проведено низку заходів щодо вшанування пам'яті жертв і постраждалих від голодомору:

- Книжкова виставка „Голодомор 1932-1933 років в Україні” (бібліотека).
- Студентський науковий семінар на тему: „Голодомор 1933 — геноцид Українського народу” (каф. українознавства, доц. Винарчук Т.В. зі студентами ФБВР).

- Бесіди-лекції пам'яті, присвячені Дню пам'яті жертв голодомору та політичних репресій з формування у студентів міцних почуттів поваги до історичного минулого України на деканських та кураторських годинах (протягом жовтня-листопада, ВВР).

Виставка газет (кількість стіннівок — 43 прим.) „Голодомор 1932-1933рр. в Україні” (фойє л-корпуса, каф. українознавства, доц. Винарчук Т.В. зі студентами ФБВР).

Акція вшанування студентами академії невинних жертв голодомору “Засвіти свічку” (фойє л-корпуса, 23.11, студентський Сенат).

Участь студентів, викладачів, співробітників у Всеукраїнській акції “Засвіти свічку” та у жалобній ході “Скорбимо та пам'ятаємо” до меморіалу “Жертвам тоталітарного режиму” 24 листопада 2007 року (Студентський Сенат, студентський профком, ВВР).

Засідання Миського політичного клубу, присвячене пам'яті жертв голодомору 1932-1933р в Україні (27 листопада 2007 р., проф. Воронкова В. Г., каф. українознавства).

Лекція для співробітників Заводської адміністрації “Голодомор 1932-33 рр.” (доц. Винарчук Т. В.)

Чорна тінь голодомору 1932—1933 років

День 24 листопада офіційно був оголошений всесвітнім днем пам'яті жертв голодомору, що був в Україні в 1932-1933 року. У цей день в усьому світі рівно о шістнадцятій годині за київським часом були запалені свічі, оголошена хвилина мовчання. 80 студентів ЗДІА взяли участь у цій дуже важливій для всього українського народу події. У Запоріжжі відбувся жалобний хід від площі Фестивальної до пам'ятника жертвам політичних репресій і покладання символічно запалених свічок.

Жалобний хід повинен був розпочатися о п'ятнадцятій годині, але вже за годину до початку на площі Фестивальній стояли окремі групи людей різного віку: від молодих —

студентів запорізьких ВНЗ, до людей похилого віку — нікого не залишила байдужим можливість ушанувати світлу пам'ять наших співвітчизників, безневинно загиблих і приречених на страшну болісну смерть.

Погода була не зовсім сприятливою: дув прохолодний вітер, температура наближалася до нуля, але це не перешкодило почати ходу. Коли нам роздали заздалегідь заготовлені свічі й дерев'яні хрести, ми почали рух по правій стороні проспекту вбік площі Волі. Не всі перехожі, побачивши двухсотметрову колону, розуміли, якій події присвячена ця хода. Це було видно по їх обличчях. Але також серед перехожих були ті, хто відклав усі справи та приєднався до ходи.

Шлях до площі Волі зайняв приблизно сорок хвилин, потім ми звернули з проспекту вліво, пройшли десь двісті метрів вгору та вийшли на маленьку вулицю паралельну проспекту — саме там, між двома старими будинками, перебуває пам'ятник жертвам політичних репресій. Коли вся колона дійшла до місця, на цій маленькій вулиці стало тісно. Біля монумента прямо на землі стояли фотографії, на яких були зображені жертви голодомору, саме до них склалися запалені кольорові свічі — земля була вкрита цими маленькими вогниками. Коли була покладена остання свіча, почалася молитва за загиблих, серед присутніх були роздані церковні свічі. Після молитви з промовою виступили очевидці й діти очевидців, вони розповідали про жахи, свідками яких довелося бути їм або їхнім батькам. Рівно о шістнадцятій годині була оголошена хвилина мовчання, усі запалили свічі й мовчки тримали їх у руках. Запанувала повна тиша, здавалося, що увесь світ завмер на хвилину, щоб ушанувати світлу пам'ять загиблих...

*Шляхом жалоби разом з 80 студентами академії пройшов
Станіслав Єзупов, МН 07-1*

27 листопада 2007 року в ауд. 401 кафедрами менеджменту організацій та українознавства ЗДІА проведено засідання Політичного клубу, яке було присвячено пам'яті жертв голодомору.

Голодомор 1932-1933 років — найбільша трагедія в історії українського народу. До цієї події прикута особлива увага не лише усіх громадян України, але й міжнародної спільноти.

Восени 2008 року організація Об'єднаних націй розглядатиме подання України про визнання Голодомору геноцидом. А ще минулого 2006 року Верховна Рада України прийняла Закон України про Голодомор як геноцид. Слід сподіватися, що міжнародна громадськість солідаризується з цим висновком українського парламенту, оскільки він повністю збігається з суспільною думкою.

Під час проведення політичного клубу були висвітлені найгостріші питання з теми. Були присутні та виступили з промовою ректор академії проф. Володимир Іванович Пожуєв, д.філос.н., проф. Валентина Григорівна Воронкова, к.філол.н., доц. Ірина Вікторівна Чернова, доц. каф. українознавства Тетяна Валеріївна Винарчук, представники старшого покоління, які є свідками голодомору, студенти, представники Студентського Сенату ЗДІА, ЗМІ академії.

Доповіді, які були підготовлені студентами під керівництвом викладачів кафедри українознавства, вправили дуже велике враження на присутніх. Здивувало небайдуже відношення, яке виявили наші студенти до цієї події. Присутні, які не мали можливості або можності пройти жалобною ходою до пам'ятника жертвам політичних репресій, завдяки виступу Деніса Скріпки, змогли почути, як це відбувалося.

Була присутня Н. Юсупова

Так що таке щастя? Коли ти маєш все, чого душа забажає? Коли тебе любить саме той, кого кохаєш ти? Коли отримав «автомат» з інформатики, або здав, нарешті, «філософію»? Швидше за все, у кожного розуміння щастя — своє. А ось про тридцять три студенти, які тепер будуть учитися за державні кошти, можна впевнено сказати — у них щастя загальне!

Редактор газети
«Академія» Н. А. Юсупова

Так що воно таке, щастя?

Однак, ближче до справи... Рішенням ректорату ЗДІА від 02.11.2007р., згідно протоколу №33, на підставі рішень вчених рад факультетів та за рейтингом на вакантні бюджетні місця з 01.02.2008 будуть переведені наступні студенти: Щєбликіна О.І., МЧ-05-Зд, Морозова І.А., МЧ-05-Зд, Саченко К.В., МЧ-05-Зд, Челмодейєв О.Ю., МЧ-05-Зд, Альошина З.О., МЧ-04-Ід, Косарева А.О., ВВ-05, Шипула В.В., МБГ-05-1, Штейн Д.О., ПЦБ-05-1, Квас М.В., ВВ-04, Герасимець А.П., ПЦБ-04, Бородіна А.М., МБГ-04, Добровольська А.Ю., МБГ-04, Олійник Г.Ю., ПЦБ-04, Горячева Г.І., ПЦБ-05-1, Ярова Л.В., ПЦБ-05-1, Дениско В.Ю., МБГ-04, Жилина О.О., ПЦБ-05-1, Кожушко П.О., ОМТ-05, Борисенко М.О., МО-05, Свиридов Д.С., МКМ-04, Кравченко Д.Ю., МО-04, Кішка О.Д., МКМ-04, Тучков І.В., ОМТ-04, Кучер Д.О., ФБМЕ-05-2д, Ножнова А.Г., Ф-05-2д, Чухрій А.А., СП-04-1д, Колопов А.Ю., АТП-04-1д, Малєєв С.С., СП-04-1д, Леткеман Н.Б., СП-05-2д, Попова І.Ю., СП-04-1д. Вітаємо, друзі!

Цього року вільних місць для переведення студентів-контрактників на бюджетну форму навчання виявилось набагато більше, ніж минулого року. Причини, які призвели до цього «феномену», різні: від відрахування за академзаборгованістю до декретної відпустки або переїзду до іншого місця проживання. Однак, голова Ради деканів ЗДІА Михайло Юрійович Пазюк класифікує цю тенденцію (маючи на увазі технічні спеціальності) неминучим «відсівом» студентів, які так і не зуміли адаптуватися до самостійного навчання або мали досить слабкі базові знання в галузі головних дисциплін... Але нема лиха без щастя. Ті наші студенти, які вчать на достатньому рівні, сумлінно відносяться до свого головного обов'язку, з початку 2008 року будуть навчатися за державні кошти. Від імені Ради деканів М. Ю Пазюк висловив побажання, щоб нові «бюджетники» не здавали своїх позицій і на новому етапі навчання.

Відчуття, ніби я отримала Нобелівську премію!

У кожного з щасливців свій шлях до цієї визначної події, свої враження. Спробуємо поділитися ними з нашими шановними читачами.

Ось, дивіться, як радіє **Аліна Ножнова, студентка групи Ф-05-2д**: «...Ви пам'ятаєте свій перший навчальний день у ВНЗ? Шум, гомін, натовп, на кожному кроці незнайомі люди... Жаж! А велика перерва? Це взагалі щось неймовірне!

Пройшло два роки, і я вже не уявляю свого життя без цього великого, веселого, бурхливого вулику. Академія дуже стрімко та дуже міцно увійшла в моє життя та серце. Академія — це крок до зірок. Раніше я б казала, що це трохи пафосно, але зараз... Я вважаю інакше! Дозвольте розповісти, чому.

Життя — це океан, зі своїми течіями, мілинами та водоворотами. В 17 років дуже важко знайти свій єдино вірний курс. Дякуючи моїм викладачам я знайшла себе. Саме вони пробудили в мені жагу до знань, мої амбіції, завдяки ним я зрозуміла, що вмію досягати поставленої мети, можу бути кращою та знаю, як саме це слід робити, яким шляхом іти. Саме завдяки їх вірі у мій потенціал я здобула можливість перевестись з контрактної форми навчання на бюджетну. На разі, це найбільше досягнення в моєму житті, найбільша перемога. Коли повідомили цю новину, відчуття було таке — ніби я отримала Нобелівську премію.

Моя академія зробила мені найкращий подарунок, який тільки можна уявити, — віру в себе, в свої сили. Я знайшла свій курс,

зрозуміла, хто я, чого хочу в цьому житті, відкрила в собі ту силу, якої раніше не помічала.

Може скластися враження, що я з тих, хто не бачить життя за підручниками. Зовсім ні. На першому курсі я отримала дві гарні поради: 1) вмій планувати свій час; 2) навіть на найнуднішій лекції можна знайти щось цікаве для себе, головне — це слухати і чути. І Ви знаєте що? Це працює! Бажаю й вам якнайшвидше дотягнутися до своєї зіроньки!».